

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa G. P.
przeciwko Z. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz pozwanego kwotę 480 (czterysta
osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń, których treść nie satysfakcjonuje strony. Koniecznej selekcji skarg pod kątem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹

k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący wskazał, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania usprawiedliwiają przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c., a zatem, że występują istotne zagadnienie prawne (pkt 1) oraz zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych.

Powołana we wniosku o przyjęcie skargi argumentacja skonfrontowana z aktami sprawy, nie uzasadnia - w ocenie Sądu Najwyższego - wniosku, że przesłanki te rzeczywiście zaistniały.

Skarżący nieskutecznie powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wykazanie tej przesłanki wymaga wskazania określonego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić, zaprezentowania możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego zagadnienia, a ponadto o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, nie publ.).

Postawione w skardze pytania są jedynie wyrazem wątpliwości co do trafności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji. Skarżący nie sformułował istotnego, abstrakcyjnego problemu prawnego, którego rozwiązanie stwarzałoby poważne trudności, ani nie przedstawił wymaganej jurydycznej argumentacji mającej przekonać o jego wystąpieniu i publicznoprawnym, uniwersalnym znaczeniu stawianych pytań.

Wniosek zawiera także wskazanie na potrzebę wykładni przepisów: a) art. 105 ust. 4 i 105a ust. 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. nr 140, poz. 939 ze zm.); b) art. 26 ust. 1 i art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia

1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn.: Dz.U. z 2014 r. poz. 1182 ze zm.); c) art. 12 pkt b) oraz art. 14 pkt a) Dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych.

Potrzeba wykładni tych przepisów nie została wykazana. Skarżący nie dostrzega, że judykatura od dawna jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11 i z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i § 2 k.p.c.), zaś o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 3 i § 10 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. 2013, poz. 490, ze zm.).